

λία... Οι δυο χιλιάδες Ιππότες είν' έτοιμοι. Φόρεσε την πανοπλία σου... Τοιμάσου... Σ' ένα τέταρτο φεύγει!...

— Έγώ!... Έγώ!... τραύισε πάλι ο Φραγκίσκος σάν να νεορεύταν.

Μά αντί άλλης απάντησης ο Κοντστάυλος πρόσταζε :

— Τοιμάσου, Φραγκίσει Μονμορανού! Ή ώρα περνά... Τοιμάσου!...

— Πατέρα... άκουσε με... άκουσε με, δλόμλε ο Φραγκίσκος. Δός μου μιά ώρα και καρδ... Μιάς ώρας μονάχα, πατέρα, κι ύστερα θα τρέξω πρόθυμα στο θάνατο... Μιά ώρα...

— Ο Έρριξος Μονμορανού τ' άκουσε όλα αυτά και τ' άμτια του άστραφταν. Ήταν ειχαριστημένος.

Ο Κοντστάυλος μη υποδώντας να εξηγήσει το διαταγμό του Φραγκίσκου, σηκώθηκε άπάνω γεμάτος όργη.

— Φραγκίσει Μονμορανού, φώναζε άγρια, φοβάσαι ;...

Ο Φραγκίσκος έγινε χλωμός σάν νεκρός. Φοβόταν!... Αύτός να φοβηθή! Σκεφτόταν ναόαγα την Άναμπελίλα του. Πώς θάμεινε για το θάνατο, χωρίς να την χωριστεί ;

— Καλά, πατέρα, είντε τέλος. Θά φύγω. Θά φύγω άμεισως. Μά άν χωρισω θά μού το πληρώσεις άκριβά.

Γύρισε έπειτα στους Ιππότες του και πρόσταζε :

— Την πανοπλία μου! Το σπαθί μου! Τ' άλογο μου γρήγορα!...

Ο γέρο Κοντστάυλος δέν διώρισε γιά την άπειλή του, πού θά στοίχιζε σ' άλλη περισταία άκριβά στο Φραγκίσιου. Χωμόγυλισε και ψήθωσε :

— Είντε τέλειος Μονμορανού!...

Μετά δέκα λεπτά ο Φραγκίσκος βρόσσανε στην άδισια των τιμών λάνουπλος. Το άλογο του περιμένε στην άηλη. Έξαιμα τ' άμτια του έπεσαν πάνω στον άδελφό του, τον Έρριξο. Τόν πλησίασε, τοίσαξε το χέρι και τού είντε :

— Έρριξο, μ' άγατάς ;

— Άκριβάλλεις γιά αυτό ; άπάντησε ο Έρριξος κοκκινώνοντας.

— Έρριξο, άδελφέ μου, φεύγω, πάω να πεθάνω κι' άφίνω πίσω την καρδιά μου... Έξοεις την Άναμπελίλα ντέ Πιεν, Έρριξο!

— Ναι, είντε ύπόσφιμα ο Έρριξος, σφίγγοντας τ' άδόντια του.

— Αουτόν, Έρριξο, άκουσέ με. Άγαπά την Άναμπελίλα κι' αυτή με λατρεύει. Πρό μιάς ώρας την έκαμα νόμιμη γυναίκα μου...

Τ' άμτια του Έρριξου άστραφταν άγρια.

— Και τώρα, Έρριξο, πρόσει να φύγω. να φύγω, χωρίς να την δω!... Να φύγω, ενώ πρό όλίγοι είντε ο γάμος μας. Ένώ πρό όλίγοι πέθανε ο πατέρας της.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Πέσο ευερέθιστες ήταν ο Ναπολέων. Τό μαρτύριο τού ντυσιμάτος του. Τό άδιάβαστο γράψιμά του. Τί τραβούσαν 'εί γραμματείς του. Συγκινηθείς και δάκρυα. Τό διαχύριό του.

Μιά περιodes άπογνώσεως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μέγας Ναπολέων, ο τρομερός αυτός Κορσικανός, ο άποιος καθόρθωσε να γίνη κοσμοκράτορ, ήταν σε μεγάλο βαθμό ευερέθιστος και νευρικός.

Ίδού τί γράφει σχετικώς ή σύγχρονός του κυρία ντέ Ρεμυά :

«Όταν ντύνεται ο Ναπολέων, και δέν τού άρέσει κανένα ρούχο, τó πετάει θυμωμένος καταγής ή τó ρίχνει μέσα στη φωτιά. Κάθε ρούχο πού τόν στενοχωρεί ή τού προκαλεί την έλαχίστη ένόχλησι, τó σκίζει, κι' έτσι οι ύπηρετές του τραβάνε πραγματικά μορτίρια».

Παρακάτω ή κ. Ρεμυά μιλεί γιά τó γράψιμο τού Ναπολέοντος και γράφει :

«Άν καμιά φορά δοκιμάσει να γράψη μόνος του, σωριάζει στο χαρτί ένα πλήθος άκατάληπτα σημεία και μοντζούδες. Τα μιά σχεδόν γράμματα τού άλφαβήτου λείπουν άπ' τó γράψιμο του, τó όποιο άδυνατεί να διαβάση και αύτός ο ίδιος κατόπιν. Γι' αυτό ύπαγορεύει τα πάντα στους γραμματείς του, άλλα κι' αύτό τó κάνει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις προφτάνουν να τόν παρακολουθούν. Στην άρχή ιδρώνουν άπ' την πολλή προσπάθεια πού καταβάλλουν και κατόπιν δέν είντε σε θέσι να γράψουν ούτε τα μιά άπό τα ύπαγορευόμενα.

«Έντυχώς όμως πού ο Ναπολέων έσπάει συχνά σε χειμάρρους άπό βριαιές και βλαστημίες, κι' αύτό δίνει καιρό στους γραμματείς του να αναληφάνουν όσα παρέλειψαν.

«Στόν πάνω αύτό άνθρωπο, ή ιδέες έρχονται και διαδεχονται ή μιά την άλλη με καταληκτική ταχύτητα».

Μερικές φορές ή νευρικότης τού Ναπολέοντος ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τού έξεδιήσαν με νευρικούς σπασμούς. Αύτός, ο άποιος είντε παρακολουθήσει άτάραχος τó άλλήλοσκοτίμα τούσων χιλιάδων ανθρώπων στα πεδία τών μαχών, έκλεισε σαν μικρό παιδί όταν έκανε κανένα άφοσιωμένο και γενναίο στρατιώτη του.

Μιά φορά πού χωρίστηκε άπό κάποιον στενό φίλο του, έκλειψε με λυγμούς τó πρόγεμά του και χοντρά δάκρυα κυλιόσαν μέσα στο πάτο του. Έπίσης, όταν έπρόκειτο να αναχωρήσει γιά κάποια έστρατεία και να χωριστεί άπό την Ίωσηφίνα, κατελήφθη άπό σφοδρή συγκίνησι, ή όποια τού έφερε έμετό.

«Έγινε άκατάπαντα δάκρυα και ή κατάσταση του αύτη διήρκεσε επί ένα τέταρτο, όποτε τού προσέφεραν πορτοκαλίλαδα και τόν καθήσυχασαν κάπως.

Ή συγκίνησι του ήταν άόμιμη μεγαλειότερη, όταν άποκρίσσε να χωρίσει την Ίωσηφίνα. Πέρασε μιά δλόκληρη νύχτα διατελώντας σε μεγάλο έρεθισμό και κλάινοντας σάν γυναικοδά. Ή θέλησι του ήταν πού άσθενέστερη κι' άπ' της Ίωσηφίνας, στην όποια, όταν την άγκάλιασε γιά τελευταία φορά, ψήθισε :

— Εφτωγή μου Ίωσηφίνα! Δέν θά μωρέσω να σε έγκαταλείψω! Και, καθώς μαρτυρεί ή ίδια, ο Ναπολέων έκλειψε κι' έβρεξε τó πάτωμα με δάκρυα...»

Όταν ο Ναπολέων παρητήθη γιά πρώτη φορά, κατέφυγε στην Προβηγκία, όπου ζούσε επί δλόκληρες ήμέρες μέσα σε μιά τελεία άπάγνωσι. «Έιχε λησμονήσει την άξιοπρέπεια του, κατά τή μαρτυρία ένός Ιστορικού τής εποχής, δειχνόταν άνησυχος και δέν προσπαθούσε να κούψη τούς φόβους του γιά να μην τόν άναγνωρίζη ο λαός, θέλησε να μεταμορφωθή και γι' αύτό δανειστήκε άπί ένα άυστριακό συνταγματάρχη τή στέλη του, από ένα Πρώσο την περικεφαλαία του και από ένα Ρώσο τó μανύα του».

Στό ξενοδοχείο όπου έμεινε έτρεμε και άχωριόσε μόλις άκουγε τόν παραμυθότερο όρμηφο. Οι φίλοι του τόν έβρισκαν διαρκώς δακρυμένο και δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να τούς εκφράζη τις άνησυχίες και τις ύποψιες του. Τους έλεγε ότι ή Γαλλική Κυβέρνησις τόν έπιβουλεύεται, δέν ήθελε τó φαγητό άπό φόβο μήπως τόν δηλητηριασμένο και προσπαθούσε να πηδήσει άπό τó παράθυρο του γιά να σκοτωθή. Φαναρούσε άδικακόπως, γιά να άνακουρήσει τή στενοχώριά του, άδιαφορώντας άν έξέθετε τόν εαυτό του στους άφορατάς του. Μιλούσε με πρόστυχο τρόπο και φαινόταν σάν φρονοβλαδής, γι' αύτή ή ιδέες του ήταν πάντα συγκεχυμένες. Έστεγ' άπό κάμψοσιν καιρό όμως ξαναόρθε πάλι στα καλά του, γιά να ξαναρχίσει τή δράσι μ' όλη τή μεγαλειώδη δυνάμι του.

Ο Ναπολέων όταν έστρέφη Άυτοκράτορ.

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΦΡΑΝΤΖΕΖΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

Ο γνωστότατος ποιητής Θεόδωρος Όρφανίδης αναφέρει στη συλλογή του «Τιμ—λίρα» τó έξις χαριτωμένο περιστατικό τής έποχής του :

Κατά τó έτος 1847 ήθεε στην Άθήνα κάποιος Γάλλος παλαστής, ο άποιος τοιχοβάλλεσε κομπώδες διαφημίσεις στους δρόμους και προκαλούσε άποιοιόδητοτε γιά να παλαίψη μαζί του.

Τότε παρουσιάστηκε κάποιος βαρεός άπ' τή Σάμο, μικρόσομος, αλλά πούδ δυνατός, ο άποιος πρός μεγάλην έκληξιόν διλον ένίκησε τόν ηρακλειών διαστένον αντίπαλό του.

Έπί τή ειςκαιρία αύτη κάποιος άφθοβρός συνθέσε ένα τραγούδι, τó όποιο εξημυνοσε την πρώτη ίσως άθλητική νίκη τής νεοτέρης Έλλάδος, και τó όποιο έγινε γρήγορα λαϊκότατο.

Τό τραγούδι αύτό τόχουμε δημοσιεύσει, όχι όμως με την άρχαϊκή μετάφρασι τού Όρφανίδη. Ίδού αύτό :

Σάν δέν ήξερες, φραντζέζε, να παλαίψης,
εί κολλούσες τ' ά χαρτιά
στα σκακία τα πλατεία ;

Σάν δέν ήξερες να βράσης μακαρονία,
τ' έξυνης πούδ τυρί ;
Την κακή σου την ψυχρή !

Τό δεύτερο λοιπόν τρίστιχο τού τραγουδιού, ο Όρφανίδης τó διασκεύασε ως έξής :

Εί σ' άκ έγγωκας μακαρονίους χρησθαί,
τί άν έξεις τυρόν ;
Τόν κακόν σοι τόν καιρόν !
Άγισσο άπίων ως βιάξ
κράζων λάξ, δδάξ, παπδάξ !...

